

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/714/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7513204986
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Feťková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2015:7513204986.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach vo veci navrhovateľa: CD Consulting s. r. o., so sídlom v Prahe, Politických vëzňü 1272/21, Praha 1, IČO: 26 429 705, zastúpeného: Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, v konaní o zaplatenie 911,87 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Košice - okolie č.k. 17C/280/2013-41 zo dňa 17.03.2014 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok a v r a c i a vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Okresný súd Košice - okolie (ďalej len „súd prvého stupňa“) napadnutým rozsudkom návrh zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že navrhovateľ návrhom na uplatnenie pohľadávky na tlačive A podľa článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady ES č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej len „nariadenie“ alebo aj len „nariadenie č. 861/2007“), ku ktorému ako listinný dôkaz podporujúci uplatnenú pohľadávku pripojil zmenku, sa domáhal, aby súd proti odporcovi vydal rozsudok, ktorým ho zaviazal na zaplatenie zmenkovej sumy 911,87 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky vystavenej odporcom dňa 09.10.2009 znejúcou na zmenkovú sumu 926,87 eur, pričom sa zaviazal aj na úhradu zmenkového úroku 0,25 % denne od 02.09.2010 (viď zmenku na čl. 7 spisu).

Okresný súd Košice - okolie vec posudzoval ako drobný spor podľa § 200ea O.s.p. a verejne vyhlásil rozsudok označený v záhlaví, ktorým zamietol návrh a účastníkom nepriznal náhradu trov konania. Citoval ustanovenia §4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom dňa 09.10.2009, článok 10 smernice 87/102/EHS, §54 ods. 1, 37 a 39 Obč. zák. a tiež ustanovenia zákona č. 191/1950 Sb. o zmenkách a šekoch. Vychádzajúc z predloženej zmenky, o ktorej uviedol, že bola vystavená 09.10.2009, konštatoval zjavnú neopodstatnenosť žalobného návrhu usúdiac, že sporná zmenka je neplatná jednak preto, že bola vystavená napriek zákonnému zákazu takto postupovať, tiež preto, že zhoršila zmluvné postavenie odporkyne ako spotrebiteľa na jeho škodu (tlačivo zmenky ako vopred pripravený formulár pôvodného veriteľa indikuje neslobodu vôle odporcu pri vystavení zmenky, podpísanie ktorej bolo podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru napriek tomu, že v tom čase zákon to zakazoval) a napokon preto, že obsahuje dve rozdielne určenia splatnosti [„na videnie“ a „do dvoch rokov - str. 5 rozsudku (správne 4 rokov - pozn. odvolacieho súdu) od vystavenia“], ktorá skutočnosť má za následok absolútnu neplatnosť zmenky, nakoľko zhoršuje postavenie odporcu - spotrebiteľa.

Proti rozsudku navrhovateľ podal odvolanie a navrhol rozsudok zmeniť tak, aby odvolací súd návrhu v celom rozsahu vyhovel. Uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania. Uvádza odvolacie dôvody v zmysle § 205 ods. 2 písm. a/, b/ a f/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 O.s.p. Za nesprávny označil

záver súdu o neplatnosti zmenky pre neurčitý údaj o jej splatnosti. Ďalej argumentoval, že v rozhodnej dobe vystavenia zmenky, t. j. v danom prípade k 09.10.2009 zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nezakazoval vystaviť zmenku, namietajúc tak nesprávnosť záveru a právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa v tejto otázke.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací po zistení, že odvolanie podal navrhovateľ včas, preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle § 212 ods. 1, 3 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že je potrebné rozsudok zrušiť v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p.

Odvolací súd uvádza, že v posudzovanej veci bolo namieste procesne postupovať podľa nariadenia č. 861/2007, pretože toto konanie spĺňa všetky nariadením požadované kritériá [cezhraničný spor (ku dňu doručenia tlačiva návrhu na súd navrhovateľ má sídlo v inom členskom štáte, ako je bydlisko odporcu), výška uplatňovanej pohľadávky bez akýchkoľvek úrokov, výdavkov a nákladov nepresahuje 2 000,00 eur, návrh podaný vyplnením vzorového tlačiva A], keďže ide o spor s cudzím prvkom, právomoc slovenského súdu pre spotrebiteľské zmluvy je daná podľa článku 16 ods. 2 nariadenia bydliskom spotrebiteľa (nariadenie (ES) č. 44/2001 - Brusel I), vecne a miestne príslušným je Okresný súd Košice - okolie (článok 25 ods. 1 a článok 19 nariadenia č. 861/2007, § 84 O.s.p.). Keďže ide o cezhraničný spor, podľa § 10 ods. 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom, vzhľadom na to, že nebolo preukázané, ani tvrdené, aby zmluvné strany si zvolili rozhodujúce právo, danú vec je potrebné riešiť podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, nakoľko to zodpovedá rozumnému usporiadaniu právneho vzťahu medzi účastníkmi konania.

V posudzovanej veci v odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa konštatoval, že žalobný návrh je zjavne neopodstatnený, lebo ním je uplatnené právo z neplatnej zmenky. Neplatnosť zmenky pritom konštatoval pre porušenie výslovného zákonného zákazu takúto zmenku vystaviť a tiež preto, že sporná zmenka má dve možnosti splatnosti, čo v zmysle zákona č. 191/1950 Sb. spôsobuje jej absolútnu neplatnosť z dôvodu jej neurčitosti (neurčitý údaj o splatnosti zmenky), ktorá skutočnosť bola zistiteľná už zo samotnej zmenky pripojenej k návrhu na uplatnenie pohľadávky. Pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v danej veci bolo preto potrebné zodpovedať otázku, či už zo samotného návrhu a k nemu pripojených listín a bez vykonania dokazovania možno dospieť k záveru, že návrhom je uplatnená zjavne neopodstatnená pohľadávka alebo že návrh je neprípustný.

Pojmy ako „pohľadávka zjavne neopodstatnená“ v kontexte zamietnutia pohľadávky a „nárok neprípustný“ v kontexte zamietnutia návrhu v zmysle 13. odôvodnenia nariadenia by sa mali určiť v súlade s vnútroštátnym právom. V slovenskom právnom poriadku definícia týchto pojmov nie je obsiahnutá, avšak podľa súdnej praxe za zjavne neopodstatnenú pohľadávku možno považovať takú, ak už zo samotného návrhu a k nemu pripojených listín je zrejmé, že nemôže byť priznaná, teda že návrh nemôže byť úspešný. Ako príklad možno uviesť uplatnenie prekludovaného práva alebo uplatnenie práva proti subjektu, ktorý nie je pasívne legitimovaným. Neprípustný podľa súdnej praxe je taký návrh, ktorým sa uplatňuje právo, ktoré nemožno súdne vymáhať, t. j. zákon vylučuje jeho súdne vymáhanie (napr. v zmysle § 455 ods. 2 Obč. zák. plnenie z hier a stávk uzavretých medzi fyzickými osobami).

Odvolací súd konštatuje vychádzajúc z § 33 ods. 1 a 34 ods. 1 zákona č. 191/1950 Sb., že nie je správny záver súdu prvého stupňa o neplatnosti zmenky z dôvodu uvedenia „dvoch rozdielnych údajov o splatnosti“ zmenky, pretože údaj v treťom riadku zmenky „zaplatím za túto zmenku pri predložení“ a údaj v ôsmom riadku zmenky „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“ nie je možné považovať za dve rozdielne určenia splatnosti zmenkovej sumy. V § 33 ods. 1 daného zákona sú uvedené 4 spôsoby určenia zročnosti - splatnosti zmenky, kým v § 34 ods. 1 zákona je upravené, kedy sa má na platenie predložiť zmenka, ktorá má zročnosť na videnie. Zákonnou lehotou na predloženie zmenky so zročnosťou na videnie pritom je lehota do 1 roka od dátumu vystavenia zmenky s tým, že uplynutím tejto lehoty zročnosti zmenky začínajú plynúť lehoty podľa § 70 zákona, ktorým sa zmenkové nároky premlčujú. Práve plynutie premlčacích lehôt a to, že zmenka zročná na videnie musí byť zo zákona predložená na platenie v pomerne krátkej lehote do 1 roka od dátumu jej vystavenia, bolo dôvodom, aby zákonodarca vystaviteľovi zmenky (v tu posudzovanej veci odporca ako vystaviteľ vlastnej

zmenky) umožnil, aby priamo v zmenke predĺžil túto jednoročnú zákonnú lehotu na predloženie zmenky na platenie.

Z týchto dôvodov na spornej zmenke nie sú dva rozdielne údaje jej zročnosti, keďže nie sú na nej uvedené dva údaje „zaplatím“. V treťom riadku zmenky je údaj „zaplatím za túto zmenku pri predložení“ a v ôsmom riadku zmenky je údaj „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Tento údaj „na platenie predložiť“ je jednoznačne údajom o predkladaní zmenky na platenie, nie je údajom o lehote zročnosti zmenky, keďže obsahuje údaj „predložiť“ a nie údaj „zaplatím“. To, že v citovanom ôsmom riadku zmenky chýba údaj „do“ kedy zmenku na platenie predložiť, neznamená, že dlhšia lehota na predloženie zmenky na platenie podľa § 34 ods. 1 citovaného zákona nebola určená platne. Spojenie slov „v lehote 4 rokov od vystavenia“ je predĺžením zákonnej lehoty „do jedného roka“ a znamená, že kedykoľvek počas 4 rokov od vystavenia zmenky majiteľ zmenky odporcovi ako vystaviteľovi vlastnej zmenky môže túto zmenku preložiť na platenie. Lehota na platenie nemusí byť dohodnutá presne dátumom, môže byť určená lehotou 2, 3, 4, 5 rokov, 6 mesiacov, 10 mesiacov a podobne od vystavenia. Lehota splatnosti však musí byť na zmenke určená prísne formálne podľa § 33 ods. 1 zákona č. 191/1950 Sb., a to „na videnie“, na určitý čas po videní, na určitý čas po dátume vystavenia, na určitý deň, ktorým požiadavkám tu posudzovaná zmenka vyhovuje. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvého stupňa nesprávne posúdil predmetnú zmenku ako neplatnú v zmysle zákona č. 191/1950 Sb. a z tohto dôvodu nie je preto možné vychádzať ani v ďalšom konaní a návrh považovať za zjavne neopodstatnený.

V posudzovanom konaní podľa nariadenia k návrhu na uplatnenie pohľadávky na tlačive A, ako jediný dôkaz preukazujúci opodstatnenosť uplatnenej pohľadávky je pripojená indosovaná zmenka. Pohľadávku voči odporcovi navrhovateľ však neuplatnil v skrátanom zmenkovom konaní podľa § 175 O.s.p., keďže nenavrhol, aby súd vydal zmenkový platobný rozkaz. V danej veci preto nielen možno, ale nevyhnutne aj je potrebným posudzovať kauzálny vzťah viažuci sa k spornej zmenke a navrhovateľ, pokiaľ chce byť úspešným v spore, musí nielen tvrdiť, ale aj preukázať opodstatnenosť uplatneného nároku, pričom z dôvodu, že nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie veci v rozkaznom konaní, jeho návrh sa prejedná v sporovom konaní, kde predložená zmenka je listinným dôkazom len osvedčujúcim, avšak pre absenciu kauzy nepreukazujúcim, uplatnený nárok navrhovateľa. Keďže v predloženej zmenke nie je žiadna zmienka o kauze, na základe ktorej bola vystavená, podľa článku 4 nariadenia súd navrhovateľa správne mal vyzvať na preukázanie opodstatnenosti daným návrhom uplatnenej pohľadávky. Súd prvého stupňa takto nepostupoval a bez toho, aby svoj postup akokoľvek odôvodnil, bez ďalšieho vychádzal z toho, že zmenka bola vystavená v súvislosti s poskytovaním spotrebiteľského úveru. Následne návrh ako zjavne neopodstatnený zamietol s odôvodnením, že sporná zmenka bola vystavená dňa 09.10.2009, t.j. v čase, keď zákon to výslovne zakazoval, pričom v zmysle relevantných právnych predpisov tento záver súdu prvého stupňa ani neobstojí. V čase vystavenia zmenky, t.j. k 09.10.2009 v zmysle § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. v súvislosti s poskytovaním úveru o. i. od spotrebiteľa bolo síce zakázané splniť dlh zmenkou, veriteľ na zabezpečenie svojich nárokov z takéhoto úveru od dlžníka smel však prijať zabezpečovaciu zmenku, kde zmenková suma musela vyhovovať zákonnému limitu. Neplatil preto absolútny zákonný zákaz použitia inštitútu zmenky v prípade spotrebiteľského úverového vzťahu. Pokiaľ návrhom uplatnená pohľadávka navrhovateľa aj skutočne vychádza z kauzy, ktorou je spotrebiteľská úverová zmluva, súd prvého stupňa nemal absolútne žiadne podklady či už pre záver, že spornou zmenkou odporca mal plniť dlh, ani že ide o zabezpečovaciu zmenku.

Zákonom požadované riadne a presvedčivé odôvodnenie písomnej formy rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.) je nielen formálnou požiadavkou, ktorou sa má zamedziť vydaniu obsahovo a nezodôvodnených, nepresvedčivých alebo neurčitých a nezrozumiteľných rozsudkov, ale v prvom rade má byť prameňom poznania úvah súdu tak v otázke zisťovania skutkového stavu veci, ako aj v právnom posúdení veci. Účelom odôvodnenia rozsudku predovšetkým je preukázať správnosť rozsudku, pričom odôvodnenie súčasne musí byť i prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutí v konaní o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, t.j. musí byť preskúmateľné. Súd rozhodujúci o uplatnenom nároku musí sa vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho závery musia byť dostatočne vysvetlené. Niet v ňom miesta pre dohady a domnienky. Odvolaním napadnutý rozsudok uvedené náležitosti nemá. Rozhodnutie súdu totiž neobsahuje úplné a výstižné odôvodnenie, výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku. Súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal sa so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup v

odôvodnení nie je dostatočne vysvetlený. Takto postupom súdu účastníkovi konania sa odňala možnosť konať pred súdom a je naplnený dôvod pre zrušenie rozsudku [§ 221 ods. 1 písm. f) O.s.p.].

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1 písm. f) a h/ O.s.p., ods. 2 O.s.p.).

V tomto ďalšom konaní súd prvého stupňa bude postupovať podľa nariadenia tak, že navrhovateľa vyzve, aby v stanovenej lehote predložil dôkazy podporujúce uplatnený návrh. Ďalší procesný postup súdu podľa nariadenia, prípadne podľa procesných predpisov vnútroštátneho práva sa bude odvíjať od toho, aké budú procesné úkony navrhovateľa. Spôsob vykonania dôkazov súd určí sám (článok 9 nariadenia) v rámci možností daných mu článkami 7 až 9 nariadenia. Účastníci totiž aj v tomto konaní sú povinní prispieť k zisteniu skutkového stavu a súd aj v tomto prípade má možnosť požiadať stranu sporu, aby predložila ďalšie informácie a dokumenty, teda aj listinné dôkazy, ktoré sú potrebné pre rozhodnutie vo veci (článok 4 nariadenia). Treba pritom podotknúť, že nesprávnym je taký výklad článku 4 nariadenia, ktorý vzbudzuje dojem, že súd nemá k dispozícii iné dôkazné prostriedky, ako príslušné tlačivá a v zásade nemá možnosť oboznámiť sa s inými, než k návrhu pripojenými písomnými dôkazmi. Cieľom nariadenia nie je obmedziť sudcov pri zadovážení si dôkazov potrebných pre rozhodnutie vo veci, ale umožniť im využívanie technických a iných prostriedkov v záujme toho, aby dokazovanie prebehlo čo najjednoduchším a najmenej zaťažujúcim spôsobom. Z článkov 8 a 9 nariadenia pritom jednoznačne vyplýva, že aj v európskych konaniach s nízkou hodnotou sporu je zachovaná možnosť sudcu vykonať potrebné dokazovanie a nariadiť ústne pojednávanie, pokiaľ to považuje za potrebné.

Je preto vecou súdu, aby určil spôsob a rozsah dokazovania tak, aby náklady s nimi spojené odpovedali hodnote sporu. Dbá preto na to, aby použil najjednoduchší a najmenej náročný spôsob dokazovania týkajúceho sa najmä listín, ktoré budú podkladom jeho rozhodnutia. Článok 7 nariadenia umožňuje zisťovať rozhodné skutočnosti z listinných dôkazov predložených rovnako, ako tomu je v prípade rozhodovania súdu bez nariadenia pojednávania. Bude mať preto na zreteli, že konanie podľa nariadenia zásadne je písomné, avšak v zmysle článku 5 ods. 1 nariadenia súd je oprávnený rozhodnúť, či na účely zisťovania skutkového stavu je potrebné strany predvolať na ústne pojednávanie, ktoré však nie je povinné. Súd je oprávnený vykonať dôkazy bez ústneho pojednávania, musí však dbať na doručenie listín tvoriacich obsah súdneho spisu účastníkom a vytvoriť procesnú možnosť, aby sa k nim vyjadrili (§123 O.s.p.). Nie je však vylúčené, že napr. na základe vyjadrenia účastníkov k listinným dôkazom vyvstane potreba vykonať ďalšie dokazovanie už na ústnom pojednávaní. Spôsob vykonávania dôkazov bude teda závislý od okolností a správania účastníkov v každej konkrétnej veci.

Až keď je preukázané, že kauzou návrhom uplatnenej pohľadávky skutočne je spotrebiteľská úverová zmluva, na daný právny vzťah bude možné a potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 258/2001 Z.z. a Smernicu Rady 93/13/EHS, keďže v spotrebiteľských veciach súd ex offa je povinný skúmať aj právny vzťah, ktorý zmenka zabezpečuje a posudzovať ho podľa právnych predpisov upravujúcich spotrebiteľské právo. Táto povinnosť súdu vyplýva aj z článkov 9 a 10 smernice Rady 87/102/EHS z 22.12.1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, v zmysle ktorých, kde sú práva veriteľa na základe úverovej zmluvy prevedené na tretiu osobu, spotrebiteľ má byť oprávnený uviesť proti tejto osobe čokoľvek na svoju obhajobu, čo mal k dispozícii proti pôvodnému veriteľovi s tým, že v prípade, že ide o členské štáty, ktoré v spojitosti s úverovou zmluvou spotrebiteľovi povolujú dať záruku prostredníctvom zmeniek, dotknuté členské štáty zabezpečia, že spotrebiteľ je vhodne chránený, ak používa tieto nástroje danými spôsobmi. Uvedené znamená, že členské štáty môžu povoliť používanie zmeniek v spotrebiteľských zmluvách iba vtedy, ak zároveň zabezpečia vhodnú ochranu spotrebiteľa v takýchto situáciách. Pojem „vhodnej ochrany spotrebiteľa“ pritom je potrebné vykladať so zreteľom na článok 14 uvedenej smernice, ktorá zakazuje znížiť štandard ochrany spotrebiteľa a chápať ho ako celkový právny rámec ochrany spotrebiteľa, ako vyplýva z predpisov práva Únie a judikatúry Súdneho dvora, a zahŕňa preto aj povinnosť vnútroštátnych súdov ex offa skúmať nekalosť zmluvných podmienok. Hlavným rizikovým prvkom z pohľadu ochrany spotrebiteľa pritom je abstraktný charakter zmenky, ktorý nepripúšťa, aby súd pri uplatňovaní zmenky prihliadal na kauzu pôvodného právneho vzťahu, t.j. aby hodnotil pôvodnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere a skúmal, či táto (ne)obsahuje nekalé zmluvné podmienky. Spotrebiteľ pritom takisto nemá oprávnenie voči novému majiteľovi zmenky robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k predošlému majiteľovi, t.j. veriteľovi, ktorý poskytol pôvodný spotrebiteľský úver. Rešpektovanie abstraktného charakteru zmenky vo svetle judikatúry

Súdneho dvora je preto neprijateľné. Je preto zrejmé, že ak pri uplatnení dlžnej sumy z indosovanej zmenky návrhom na súde vnútroštátny súd vôbec nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých jej zmluvných podmienok, ide o drastické zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity.

Zmenky, ktorými sa zabezpečujú spotrebiteľské úvery, okrem všeobecných náležitostí podľa zákona č. 191/1950 Sb. musia spĺňať aj ďalšie náležitosti ustanovené zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ v danej veci ide o zmenu zabezpečujúcu spotrebiteľský úver, súd bude musieť (ne)platnosť takejto zmenky posudzovať preto aj z hľadiska, či prípadne nejde o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zák. pre rozpor so zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, prípadne aj so zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorý s účinnosťou od 1.1.2011 (§ 17 ods. 3 v znení účinnom do 30.4.2014) zabezpečenie splnenia spotrebiteľského úveru zmenkou úplne vylučuje. S účinnosťou od 1.5.2014 tento zákaz je zakotvený v § 5a zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a vzťahuje sa na splnenie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy všeobecne.

Bude preto potrebné mať na zreteli, že zákon č. 258/2001 Z.z. v znení k 25.03.2009 stanovil, že veriteľ od dlžníka smel prijať zmenu na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak zmenková suma v čase vyplnenia bola maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru (vrátane zmluvných pokút a iných nárokov veriteľa zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere) vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. Ak veriteľ zabezpečil svoj úver zmenkou a pritom porušil ustanovenie limitujúce výšku príslušenstva, bol povinný zmenu na požiadanie dlžníka kedykoľvek vydať a toto pravidlo platilo aj v prípade zmeny majiteľa zmenky alebo postúpenia práv zo zmenky. Ak by však došlo k súdному sporu o platnosť takto vydanéj zmenky, bolo by potrebné, aby príslušný súd mal možnosť hodnotiť pôvodnú zmluvu, aby mohol posúdiť, či ide vôbec o spotrebiteľskú zmluvu a či zmenková suma rešpektuje limity uvedené v príslušnom právnom predpise, a to dokonca aj v situácii, keď zmenka medzičasom zmenila majiteľa. Bez právneho významu preto je skutočnosť, že zmenka bola indosovaná na obchodnú spoločnosť so sídlom mimo SR, ktorá následne svoje práva vyplývajúce zo zmenky uplatňovala pred súdmi Slovenskej republiky v rámci európskeho konania vo veciach s nízkou hodnotou sporu upraveného nariadením.

V novom rozhodnutí opätovne súd rozhodne o trovách celého konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.